

Uršlja gora

✍ in 📷 Uroš Podovšovnik

Napravljal se je čaroben dan. Čeprav je bila takrat še črna noč, se je jasno slutil. V temi je presledkoma odzvanjalo cingljanje. Nevidni zvončki so z vetrom v parih igrali svoje melodije. Te so se z vseh strani združevale v celovito pesem. Ko je kako uro kasneje svit začel preganjati črnino, so se nočne slutnje razkrile tudi očem. V obrisih se je pokazala pokrajina. Bela. Zalita s snegom. Vsak premik je odstiral nove presunljive slike. Vsaka minuta na poti k dnevu je stregla z novo, drugačno svetlobo.

Telo je sprva kar stalo tam. Kot vkopano. Um je begal. Neodločen, kam naj grene. Nezmožen sprejeti kakršno koli odločitev. Kamor koli bi že potisnil prvi korak, vedno bi za njegovim hrbtom mimo njega steklo na desetine ostalih pravljičnih podob ... ○

